

Cu toate acestea, un particular care face parte din „publicul interesat”, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată, și care îndeplinește criteriile prevăzute de legislația internă privind „interesul suficient” sau, dacă este cazul, „încălcarea unui drept”, prevăzute la acest articol 11, trebuie să dispună de posibilitatea de a contesta, în fața unei alte instanțe judecătorești sau, după caz, a unui alt organism independent și imparțial instituit prin lege, legalitatea de fond sau de procedură a deciziei prin care se constată că nu este necesar să se efectueze o evaluare a efectelor asupra mediului, care ar fi luată de o astfel de instanță.

4) Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52,

trebuie interpretată în sensul că

se opune acordării, înainte sau în timpul realizării unei evaluări a efectelor asupra mediului impuse sau înainte de finalizarea unei examinări de la caz la caz a efectelor asupra mediului prin care se urmărește să se stabilească dacă o astfel de evaluare este necesară, a unor autorizații de construire pentru proiecte individuale de lucrări care se înscriu în cadrul unor proiecte de amenajare urbană mai vaste.

(¹) JO C 2, 3.1.2022.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 25 mai 2023 (cerere de decizie preliminară formulată de Sofiyski rayonen sad – Bulgaria) – procedură penală împotriva lui XN

(Cauza C-608/21 (¹), Politseyski organ pri 02 RU SDVR)

(Trimitere preliminară – Cooperarea judiciară în materie penală – Directiva 2012/13/UE – Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale – Articolul 6 – Dreptul la informare cu privire la acuzare – Articolul 7 – Dreptul de acces la materialele cauzei – Exercitarea efectivă a dreptului la apărare – Articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la libertate și la siguranță – Comunicarea motivelor reținerii persoanei suspectate sau acuzate într-un document distinct – Momentul la care trebuie efectuată această comunicare)

(2023/C 252/05)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Sofiyski rayonen sad

Părțile din procedura principală

XN

cu participarea: Politseyski organ pri 02 RU SDVR

Dispozitivul

1) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune aplicării unei reglementări naționale potrivit căreia motivele reținerii persoanelor suspectate sau acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv informațiile referitoare la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate, pot fi expuse în alte documente decât actul de reținere. În schimb, această dispoziție se opune ca informațiile respective să nu fie comunicate acestor persoane decât în cadrul unei eventuale căi de atac jurisdicționale având ca obiect contestarea legalității reținerii, iar nu la momentul privării de libertate sau la scurt timp după începerea acesteia.

2) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2012/13

trebuie interpretat în sensul că

impune ca motivele reținerii persoanelor suspectate sau acuzate de săvârșirea unei infracțiuni să conțină toate informațiile necesare pentru a le permite să conteste în mod efectiv legalitatea reținerii lor. Ținând seama de stadiul procedurii penale, pentru a nu prejudicia desfășurarea unei anchete în curs, aceste informații trebuie să conțină o descriere a faptelor pertinente cunoscute de autoritățile competente, printre care se numără momentul și locul cunoscute ale faptelor, natura participării concrete a acestor persoane la presupusa infracțiune, precum și încadrarea juridică reținută în mod provizoriu.

(¹) JO C 198, 16.5.2022.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 6 iunie 2023 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte costituzionale – Italia) – Executarea unui mandat de arestare emis împotriva lui O. G.

[Cauza C-700/21 (¹), O. G. (Mandat european de arestare împotriva unui resortisant al unei țări terțe)]

(Trimitere preliminară – Cooperarea judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare – Articolul 4 punctul 6 – Obiectiv de reinserție socială – Resortisanți ai unor țări terțe care rămân sau au reședința pe teritoriul statului membru de executare – Egalitate de tratament – Articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene)

(2023/C 252/06)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte costituzionale

Părțile din procedura principală

Reclamant: O. G.

cu participarea: Presidente del Consiglio dei Ministri

Dispozitivul

1) Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre coroborat cu principiul egalității în fața legii, consacrat la articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

trebuie interpretat în sensul că

se opune unei reglementări a unui stat membru ce transpune acest articol 4 punctul 6 și care exclude în mod absolut și automat de la beneficiul motivului de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare pe care îl prevede dispoziția respectivă orice resortisant al unei țări terțe care rămâne sau are reședința pe teritoriul acestui stat membru, fără ca autoritatea judiciară de executare să poată aprecia legăturile acestui resortisant cu statul membru menționat.

2) Articolul 4 punctul 6 din Decizia –cadru 2002/584